

Boek 11.

De blauwe Ridder.

+ De Handelskaravaan +

Hoofdstuk 1 – De dag na de bruiloft

De ochtend na de bruiloft lag Eikenbroek stiller dan Thomas had verwacht. De avond ervoor had de burcht geleefd van stemmen, muziek en bekers die werden geheven voor Armand en Fiona, maar nu klonken alleen het schuren van bezems over steen, het hinniken uit de stallen en het gedempte praten van dienaren die resten van het feest opruimden. De vreugde hing nog in de lucht, maar voor Thomas voelde zij al ver weg. Hij stond onder de poortboog met zijn donkerblauwe wapenrok over zijn maliënkolder, zijn zwaard aan zijn zijde en zijn schild schuin over zijn rug. Hij keek naar de binnenplaats, maar zag in gedachten telkens weer de twintig bevrijde gevangenen.

Niet alleen hun ingevallen wangen of gescheurde kleding maakten hem onrustig. Het waren hun ogen. Daarin had hij geen gewone angst gezien, maar een harde leegte, alsof zij zo lang hadden moeten overleven dat er bijna niets anders meer in hen over was. En toch stond er kracht in hen. Verborgен, beschadigd, maar niet gebroken.

Lucas kwam naast hem staan en zweeg eerst. De oude sergeant hoefde Thomas niet te vragen wat er was. Zijn verweerde gezicht, het grijze haar onder zijn kap en zijn rustige houding gaven Thomas meer steun dan lange woorden.

“Je denkt aan hen,” zei Lucas uiteindelijk.

Thomas knikte langzaam. “Die handelaar wilde van hen af, Lucas. Niet omdat ze zwak waren. Omdat hij bang voor hen was.”

Lucas keek over de binnenplaats, waar een paar wachters een wagen met lege vaten opzij duwden. “Dan moeten we weten waarom.”

Thomas ademde diep in en keek nog eenmaal naar de burcht. “Ik ga naar het dorp van Anne,” zei hij. “Niet om weg te lopen, maar om na te denken. Daar is minder drukte.”

Lucas draaide zich naar hem toe. “Dan ga ik mee.”

Thomas wilde zeggen dat het niet nodig was, maar Lucas' blik maakte duidelijk dat die discussie geen zin had. Even later gaf Lucas opdracht om de paarden gereed te maken. Pas toen de zadels werden aangesnoerd en Stormwind naar buiten werd geleid, merkten de tien soldaten die Thomas volgden wat er gebeurde. Mannen zonder gezinnen, zonder thuis en zonder bezit, maar met een trouw die dieper was dan woorden. Eén voor één kwamen zij naar voren.

“Wij blijven bij u, heer,” zei een van hen.

Thomas keek hen aan. “Dit is geen veldtocht.”

“Nee,” antwoordde de man. “Maar u bent onze heer. En Lucas onze sergeant.”

Daarop kon Thomas niets zeggen.

Kort daarna reed hij met Lucas en alle tien mannen naar het dorp. De velden lagen vredig onder bleek ochtendlicht, maar Thomas voelde geen vrede. Bij de boerderij van boer Willem hield hij halt. Boer Willem kwam naar buiten, keek naar de groep en begreep genoeg zonder vragen te stellen. Hij legde zijn hand stevig op Thomas' schouder.

“Mijn huis is kleiner dan een burcht,” zei hij, “maar wie bescherming zoekt, wordt hier niet weggestuurd.”

Thomas knikte zwijgend. en liep het pad op naar de beek. Lucas die de bescherming van zijn vriend en heer hoog had staan, wenkte 2 van de mannen om op gepaste afstand bij hem te blijven. Twee soldaten knikten en liepen achter Thomas aan.

Hoofdstuk 2 – Bij de beek

De beek achter de boerderij van boer Willem liep rustig tussen de lage oevers door, alsof zij niets wist van bruiloften, gevangenen of mannen die te lang naar gevaar hadden gekeken. Thomas volgde het pad langs het water tot hij een oude wilg vond waarvan de takken laag over de stroom hingen. Daar bleef hij staan. De geluiden van het erf werden zachter achter hem, maar verdwenen niet helemaal. Hij hoorde het praten van zijn mannen, het snuiven van paarden en verderop de stem van Willem die een knecht aanwijzingen gaf. Toch voelde deze plek stiller dan de burcht, alsof de wereld hem eindelijk even met rust liet.

Thomas knielde bij het water en liet zijn vingers door de koude stroom gaan. In het spiegellende oppervlak zag hij flarden van zijn eigen gezicht, gebroken door rimpelingen. Hij zag een ridder, een heer voor mannen die niets meer hadden behalve hun trouw, maar ergens daaronder zag hij nog altijd de jongen die ooit niet wist waar hij thuishoorde. De twintig bevrijde gevangenen bleven door zijn gedachten trekken. Hun ogen, hun stilte, hun manier van bewegen. Ze waren niet leeg geweest omdat ze zwak waren. Ze waren stil geweest omdat ze dingen hadden meegemaakt die sterke mannen konden breken.

Op een kleine afstand stonden twee van Thomas' soldaten tussen de bomen. Hun maliënkappen zaten over hun hoofd, hun handen rustten dicht bij hun wapens, maar ze hielden genoeg afstand om hun heer ruimte te geven. Toen Anne over het pad naderde, keken ze kort naar elkaar. Ze herkenden haar meteen. Niemand in Eikenbroek zag haar als gevaar, en zeker niet voor Thomas. Eén van de mannen stapte opzij en boog zijn hoofd licht. Anne knikte dankbaar, maar haar blik bleef op Thomas gericht.

Thomas hoorde haar pas toen ze vlak achter hem stond. Hij draaide zich om en zag haar in het zachte middaglicht staan, met bezorgdheid in haar ogen. Ze zei eerst niets. Ze kwam dichterbij, ging naast hem zitten en pakte zijn arm met een tederheid die hem rust gaf en pijn deed, omdat hij wist dat hij haar opnieuw zorgen bracht.

“Wat scheelt er?” vroeg ze zacht.

Thomas keek naar het water. “Ik vertrouw het niet, Anne. Die mannen die wij bevrijd hebben... er klopt iets niet. Niet met hen, maar met wat hun is aangedaan. De handelaar wilde hen kwijt alsof hij bang was dat ze te veel wisten.”

Anne kneep zacht in zijn arm. “Dan moet je hun verhaal horen.”

Hij keek haar aan.

“Niet als gevangenen,” vervolgde ze. “Maar als mannen die eindelijk iemand hebben die luistert.

Vraag hen vanavond naar hier te komen. Niet in de burcht, maar bij mijn vader. Met Lucas, Willem en Armand erbij. Dan zie je vanzelf wat waarheid is en wat angst.”

Thomas zweeg. De eenvoud van haar woorden raakte hem. Hij had de hele ochtend gezocht naar een plan, terwijl Anne precies had gezegd wat hij eigenlijk al wist.

“Blijf je erbij?” vroeg hij.

Anne glimlachte voorzichtig, maar haar ogen bleven ernstig. “Als jij luistert naar hun pijn, Thomas, dan luister ik mee.”

Voor het eerst die dag voelde de onrust in hem draaglijker.